

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อค่ำวันที่ ๑๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ปัญญาขั้นสูงเห็นสมาธิเป็นภัยไปหมด

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษาเริ่มแต่วันนี้ไป กรุณาทราบเขตของวัด กำแพงนอกนั้น เป็นเขตของวัดป่าบ้านตาด กำแพงในขยายออกไปเป็นกำแพงนอก เข้าพรรษาไม่มีการงานอะไร มีหน้าที่ประกอบความพากเพียรโดยถ่ายเดียว ในพรรษาเป็นโอกาสที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับพระเราและผู้มาปฏิบัติในวัด ให้ตั้งหน้าตั้งตาประกอบความพากเพียร เพียรดูใจนั้นละสำคัญมาก ใจเป็นต้นมหาเหตุ ระเบิดกพลิกแพลงจะออกจากใจทั้งนั้นไม่ออกจากทางอื่น ใจนี้สำคัญมาก ให้พากันดูหัวใจตัวเอง เรียกว่าภาวนา คือ อบรมใจ

ใจมีความคึกความคะนองตลอดเวลา ทั้งเด็กผู้ใหญ่เฒ่าแก่ชรา ใจนี้ไม่มีวัย มีความคึกคะนองอยู่ตลอดเวลา ไปตามนิสัยของใจที่มีกิเลสบีบบังคับให้เป็นไป เพราะฉะนั้นเวลาเข้าพรรษาให้พากันตั้งอกตั้งใจ การภาวนาถือสติเป็นสำคัญ อย่างอื่นไม่ได้สำคัญ ถ้าลงขาดสติแล้วจะอริยาบถใดก็ตาม เดินจงกรมนั่งสมาธิก็ขาดความเพียรไปในขณะที่สติขาดไป สตินี้เป็นของสำคัญมากที่สุด ถ้าลงขาดสติแล้วความเพียรก็ไม่ก้าวหน้า

การตั้งสติส่วนที่มากเกี่ยวข้องมีอยู่ประเภทหนึ่ง คือร่างกายถ้ามีความสมบูรณ์ พูนผลจริง ๆ เช่น การขบการฉันอิ่มหน้าเต็มที่แล้ว การภาวนาสติจะไม่ติดต่อกัน ผิดพลาด ๆ ถ้าผ่อนอาหารลงไปสติจะดีขึ้น ๆ ยิ่งอดอาหารด้วยแล้วสติแนวเลย อันนี้เป็นเรื่องของปฏิบัติจะนำไปพิจารณาตัวเอง เช่นอย่างฉันทุกวัน หรือกินทุกวันแต่ไม่ให้มาก ถ้ามากแล้วมันท่วมทับ สติตั้งไม่ค่อยอยู่ ตั้งล้มผล็อย ๆ พลังของร่างกายนี้ มันเสริมกิเลสได้เป็นอย่างดี จึงต้องระมัดระวัง

ส่วนมากสติจะไม่พ้นจากเรื่องของอาหารนี่ละเป็นข้อสำคัญ นี่ได้พิจารณาปฏิบัติมาแล้ว ได้ผ่อนสั้นผ่อนยาวอดบ้างอิ่มบ้าง อิ่มก็เพียงอิ่มเบา ๆ ไม่ให้อิ่มเต็มที่ คือพอทรงตัวอยู่ได้เท่านั้น จากนั้นก็ผ่อนลงหรืออด สติจะดีโดยลำดับลำดับ สตินี้สำคัญอยู่ที่ร่างกาย ถ้าร่างกายมีกำลังมากสติจะตั้งผิดพลาด ๆ อยู่เสมอ ถ้าร่างกายมีกำลังน้อยสติค่อยดีขึ้น ๆ เพราะฉะนั้นพระนักปฏิบัติจึงชอบผ่อนอาหารอดอาหารกันเป็นจำนวนมาก เพราะอันนี้ช่วยการตั้งสติความเพียรได้ดี

แต่อันนี้เป็นเรื่องของอหยาตัยของแต่ละราย จะว่าไม่ใช่คำสั่งไม่ใช่คำสอนก็ไม่ผิด เป็นคำบอกเล่าให้ไปพิจารณาพิจารณาตัวเองเท่านั้น การผ่อนอาหารนี่ดี ร่างกายก็เบา แล้วการประกอบความเพียรตั้งสติดี สตินี้เป็นความจำเป็นทุกชั้นนะ ตั้งแต่ชั้นเริ่มต้น

จนกระทั่งมหาสติมหาปัญญา ใครตั้งสติดีผู้นั้นจะตั้งรากตั้งฐานได้เร็ว สติเป็นของสำคัญ ถ้ามีสติติดแน่นอยู่กับใจกิเลสจะไม่เกิด มันจะมีมากมีน้อยเท่าไรมันขึ้นมาจนหัวอกจะแตกก็ตาม แต่สติบังคับไว้ สังขารเป็นสังขารของกิเลส สังขารของสมุทัยมันจะขึ้นไม่ได้ อวิชชาละตัวต้นให้อยากคิดอยากปรุงอยากรู้อยากเห็น อยากๆ ตลอด เรียกว่าสมุทัย สังขารปรุง พอปรุงพบเป็นกิเลสแล้วกลับมาเผาตัวเอง

ทีนี้เมื่อสังขารปรุงไม่ได้ เพราะสติทับหัวมันไว้ก็กิเลสไม่เกิด มันจะหนาแน่นขนาดไหนก็อยู่ภายในนี้ออกไม่ได้ นี่ได้พิจารณาทุกอย่าง ได้ดำเนินมาแล้วจึงได้มาสอนหมู่เพื่อน เอาจนกระทั่งถึงว่าตั้งสตินี้... คือลงใจแล้วว่าการตั้งสติติดอยู่กับคำบริกรรมในขั้นเริ่มต้นเพื่อรากฐานของใจต้องอาศัยสติ ลงใจแล้วว่าตั้งสติให้ติดแน่นอยู่กับคำบริกรรม คำบริกรรมจะบริกรรมคำใดก็ตามแต่จจริตนิสัย แต่สติให้ติดแน่นอยู่นั้นแล้วกิเลสจะไม่เกิด มันจะมีมากขนาดไหนไม่เกิดกิเลส พอเปลอสติแพ้ออกแล้วๆ นั้นละกิเลสเกิด ออกจากสังขารกับสัญญา สัญญาก็ออกไม่ได้ถ้าสังขารออกไม่ได้ ทีนี้พอสังขารออกได้แล้วจะออกทุกอย่างๆ ไปพร้อมๆ กันเลย ให้พากันสังเกตนะ

เรื่องกิเลสมีอยู่ภายในใจ ทางออกของมันคือสังขารเป็นสำคัญ อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารานํ นั้นละดันออกมา พอมันปรุงแพ้ออกนี้เป็นไฟกองหนึ่งขึ้นมาแล้ว ปรุงต่อไปๆ เป็นสร้างกองฟืนกองไฟเผาหัวอกตัวเองหาความสงบไม่ได้ ถ้าสังขารเกิดขึ้นไม่ได้ สติติดแน่นอยู่จิตใจจะค่อยสงบเย็นๆ เพราะการปรุงไม่ให้อปรุง ให้อปรุงแต่งงานของธรรม เช่นพุทฺโธ เป็นต้น คำชอบคำใดก็ให้เอาคำนั้นมาเป็นงานของธรรม บังคับจิตใจให้อยู่กับงานอันนั้น สติให้ดีไม่ให้ละแล้วจิตจะค่อยสงบลงไปๆ จนเย็นไปหมดในจิตใจของเรา เพราะกิเลสเกิดไม่ได้

สติยังแน่นหนามั่นคง ความดันของกิเลสคือสังขาร มันดันขึ้นมาอยากคิดอยากปรุงค่อยเบาลงๆ ความสงบเย็นใจนี้ค่อยเย็นขึ้นๆ มีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้นๆ ต่อไปก็ตั้งรากฐานคือความสงบเย็นใจได้ จากนั้นไปก็เป็นสมาธิ สมาธิคือความแน่นหนามั่นคงของใจ เมื่อเป็นสมาธิแล้วความคิดความปรุงก็จางไปๆ จนกระทั่งว่าคิดปรุงขึ้นมารำคาญ มีแต่ความรู้เด่นอยู่อันเดียวด้วยสมาธิเท่านั้น อยู่ที่ไหนอยู่ได้สบายๆ นี่จิตเป็นสมาธิ สังขารปรุงรำคาญไม่อยากจะปรุง เพราะฉะนั้นจึงติดสมาธิ

ผู้มีจิตแน่นหนามั่นคงในสมาธินี้ติด เพราะมันทำให้เพลิน นั่งอยู่ที่หัวโง่งก็ตามเหมือนหัวตอ คือจิตมันแน่วอยู่อย่างนั้นตลอดไป คิดปรุงอะไรขึ้นมารำคาญ ไม่อยากคิดอยากปรุง หนักเข้าๆ ก็ติดสมาธิ ไม่ออกทางด้านปัญญา การพิจารณาทางด้านปัญญาเห็นว่าเป็นการรบกวนใจ ปัญญาคือออกทำงาน สมาธิทำให้ขี้เกียจไม่อยากจะออกทำงานทางด้านปัญญา ทีนี้ปัญญาก็ไม่เกิด ติดอยู่สมาธิ ติดจนวันตายถ้าไม่ลากจิตจาก

สมาธินี้ ออกทางด้านปัญญา ทางด้านปัญญานี้ ต้องพาคิด เพราะจิตมีความแน่นหนา มั่นคงแล้วไม่ยอกคิดอยากปรุ้งอันเป็นงานว่างั้นเถอะ ชี้เกี่ยจ คิดปรุ้งเรื่องธาตุเรื่อง ชั้นรื่องอะไรมันชี้เกี่ยจ อยู่เฉยๆ รู้แนวอยู่ภายในใจมันสบาย นี่ละนักภาวนาสติสมาธิ ก้าวไม่ออก ถ้าติดสมาธิแล้วไม่มีทางก้าวออก

ต้องดึงออก เมื่อจิตมีสงบในชั้นใดพอเป็นไปแล้วให้ออกทางด้านปัญญา ตามกาลเวลาที่จะควรออกปัญญา ตามกาลเวลาที่จะเข้าสู่สมาธิปักจิตใจ คำว่าปัญญานี้เอา กรรมฐานที่พระพุทธเจ้าประทานให้ ขึ้น เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ครอบหมดใน สกกลกายเรา พิจารณานี้แล้วแต่เราชอบกรรมฐานใด เกสา โลมา ผม ขน เล็บ ฟัน หน้ง เราชอบอะไรก็พิจารณา มันจะลูกกลมเข้าไปหมดนั่นละ ท่านสอนไว้เพียงเท่านั้น พอถึง หน้งแล้วท่านหยุด เพราะหน้งเป็นสำคัญ หุ้มห่อสัตว์บุคคลไว้ให้ลึมเนื้อลึมตัว ลึมเขาลึมเรา กลายเป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นหญิงเป็นชาย เป็นสิ่งที่มีคุณค่าไปหมดเพราะหน้งนี้หุ้มห่อ

พอพิจารณาไปถึงหน้ง ถลกหน้งออกแล้วเป็นยังงใจคนเรา ทั้งหญิงทั้งชายทั้งสัตว์อะไรก็ตาม มีความน่าดูหรือสวยงามที่ตรงไหน ไม่มี นั่นละท่านให้พิจารณาทางด้านปัญญา พิจารณาแยกออกตั้งแต่ผม ขน เล็บ ฟัน โลไป หน้ง เนื้อ เอ็น กระดูก ภายในทุกสิ่งทุกอย่างด้วยปัญญา คลี่คลายดูให้ดี นี่เรียกว่าปัญญาพิจารณา ปัญญาออกแล้วจะสว่างไสวกว้างขวางออกไปมาก เพียงสมาธิไม่กว้าง มีแต่ความสงบใจเท่านั้น อยู่ไปๆ วันหนึ่งๆ หากความแยกคายกว่านั้นไม่มี แต่พอออกทางด้านปัญญาแล้วความแยกคายออกเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

ที่แรกก็พิจารณาร่างกายก่อน พิจารณาร่างกายจนมีความชำนาญกำหนดให้เป็นอย่างไรเป็นไปตามต้องการ ให้แตกกระจัดกระจายต่อหน้าต่อตา กำหนดเมื่อไรได้ทั้งนั้นๆ นี่เรียกว่าปัญญามีความคล่องแคล่ว พิจารณาส่วนนี้ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อสุภะอสุภัง คันอยู่ในร่างกายของเขาของเราภายนอกภายในเป็นกรรมฐานด้วยกัน นั่นละปัญญาให้พิจารณาอย่างนั้น เมื่อปัญญาออกแล้วจะเป็นการถอนกิเลส ลำพังสมาธิไม่ได้ถอนกิเลส เพียงตีกิเลสให้สงบตัวเข้ามาเท่านั้น ปัญญาต่างหากที่คลี่คลายออกไปฆ่ากิเลสโดยลำดับลำดับ ตั้งแต่ส่วนหยาบจนกระทั่งกิเลสสุดยอด ไม่เห็นอำนาจของปัญญาไปได้เลย จึงต้องพิจารณาทางด้านปัญญา

เมื่อจิตใจเห็นดเห็น้อยเมื่อยล้า เพราะการพิจารณาไม่หยุดไม่ถอยแล้วให้พักในสมาธิ ถึงไม่ยอกพักก็ต้องพัก จะเห็นแต่ผลรายได้ๆ เห็นดเห็น้อยเมื่อยล้าจะเป็นจะตายไม่ค่านึงไม่ได้นะ ถึงได้ก็ได้แต่กำลังวังชาหมดไปสิ้นไปอ่อนเพลียลง ต้องเข้าพักสมาธิ สมาธิเป็นที่พักจิต พักนอนก็ได้ พักสมาธิก็ได้ พักสมาธินี้เรียกว่าพักจิตโดยตรง

ไม่ให้คิดให้ปรุงกับเรื่องอะไร เข้าสมาธิแล้วจิตแน่วเหมือนถอดเสี้ยนถอดหนาม ที่นี้พอสมาธิมีกำลังแล้ว ถอยออกทางด้านปัญญามันจะพุ่งๆ ของมันเลย ให้พากันจำเอานะ วันนี้ผมเทศน์ยากมากนะ เต็มวันนี่พูดนี้ออกทางหูทั้งสองข้าง ผมฝันพูดเฉยๆ เหมือนว่าปากจะไม่มี มันตั้งอยู่ในนี้ ให้พากันพิจารณา

การปฏิบัติพอมีความสงบ เรียกว่าจิตอิมอารมณ์ อารมณ์คิดนั่นคิดนี้ เมื่อจิตสงบจิตเป็นสมาธิแล้วจากนั้นให้ออกพิจารณาทางด้านปัญญา เมื่อพิจารณาทางด้านปัญญาพอมันเข้าใจเหตุผลทุกอย่างแล้วมันจะเพลิน เพลินจนลืมเนื้อลืมตัวลืมกลางวันกลางคืน ลืมหลับลืมนอน ปัญญาเพลิน ให้หัดเข้ามาเวลามันเพลิน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทางหัวอกนี้แหละเหน็ดเหนื่อยมาก แต่จิตมันไม่ถอย มันหมุนตัวๆ ก็กับการพิจารณาเพื่อฆ่ากิเลส ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ตาม เราเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าให้พักเข้ามาสู่สมาธิเสียก่อน พักไม่ให้คิดให้ปรุงทางด้านปัญญา ให้เข้าสู่สมาธิมีอารมณ์อันเดียว พอสมาธิมีกำลังแล้วถอยออกมาก็พุ่งทางด้านปัญญาเลย

ยิ่งเป็นปัญญาขั้นสูงด้วยแล้วเห็นสมาธิเป็นภัยไปหมดเลย ปัญญาต่างหากฆ่ากิเลส สมาธิไม่แก้ นั่นเอาละนะ สมาธิตีละล่อมเพื่อเอากำลังทางด้านปัญญา พอถอนออกจากนี้แล้วก็ออกทางด้านปัญญาพิจารณา เอาธาตุเอาชั้นนี้ละ อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนัตตา เหล่านี้เป็นทางเดินพิจารณา ตลบทบทวนไม่รู้กี่ครั้งก็หน เอาความชำนาญความคล่องแคล่วเป็นประมาณ ร่างกายนี้เวลาพิจารณาพอตัวแล้วมันก็อิมเหมือนกัน ไม่ใช่จะพิจารณาคล่องแคล่วเท่าไรจะพิจารณาไปตลอด ไม่ใช่ละ จิตนอกจากคล่องแคล่วไปแล้วมันพอตัวมันปล่อยทางเรื่องร่างกาย รูปธรรมมันปล่อย อิมตัวปล่อย ไม่เอาละที่นี้

จากนั้นมันจะก้าวเข้าสู่นามธรรม พวกเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อาศัยทางรูปธรรมนี้บ้างเพียงเล็กน้อยๆ นี้เรียกว่าจิตปล่อยร่างกาย พอตัวแล้วปล่อยเองหากู้ทุกคน พอพิจารณาถึงขั้นมันอิมแล้วมันก็ปล่อย ปล่อยแล้วก็เดินทางนามธรรม พวกเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จิตคิดปรุงจากใจของเราี่ละ เกิดดับๆ สัญญาอารมณ์จะเกิดจากใจ ให้พากันพิจารณาอย่างนี้ เมื่อเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วให้พักจิต พักเข้าสู่สมาธิสมาธิเป็นเรือนพักของใจ ที่ทำงานทางด้านปัญญาอ่อนเพลียลงแล้วต้องเข้าพักทางสมาธิ อย่าปล่อยนะ อันนี้เป็นงานสม่าเสมอ ทางด้านปัญญาเวลามันออกมาก ๆ แล้วจะไม่สนใจพัก มันเพลินทั้งวันทั้งคืน บางคืนนอนไม่หลับ มันเพลินตลอด เพลินในการฆ่ากิเลส เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติเป็นไปเอง หมุนตัวๆ ตลอด

ถึงอย่างนั้นก็ตามมันมีความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าได้ ให้อ่อนเข้ามาสู่สมาธิพักเสีย พักในสมาธิ พอพักในสมาธิแล้วจิตจะมีกำลังวังชาสงบเย็นทีเดียว พอมีกำลังแล้ว

ออกทางด้านปัญญานี้คล่องตัวๆ ให้พากันพิจารณาอย่างนี้ วันนี้ผมเทศน์ยากมาก ผมฝืนเอานะ เดี่ยวนี้ออกทางหลุดตลอดเวลา ไม่ทราบจะพูดไปอะไร การประชุมพระก็ไม่มีเวลาจะประชุม วันนี้เป็นวันจำเป็นที่สุดแล้วที่จะประชุมและเทศนาว่าการให้ผู้ฟังทั้งหลายเข้าอกเข้าใจ มันก็ไปไม่สะดวกอย่างนี้แหละ หูทำงานเดี๋ยวนี้ ปากไม่ได้ทำงานนะ พอพูดคำใดออกทางหูๆ หูทำงานแทนเสียไม่ทราบมันเข้าอันนี้(ไมค์) หรือเปล่านั้นไม่รู้ ลำบาก เทศน์ยากมาก ให้ท่านทั้งหลายจดจำเอา เทศน์ย่อๆ เพียงเท่านี้แหละ เทศน์มากกว่านี้ไม่ไหวธาตุขันธ์ เวลานี้อ่อนเต็มที มีแต่หูทำงานโหวๆ พูดคำไหนออกทางหูๆ หมดหัวมีแต่เสียงกังวานไปด้วยกันหมด เสียงอรรถเสียงธรรมที่จะออกมานี้แทบไม่มี ให้พากันจำเอา เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

พวกอยู่ข้างในพากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะ อย่าอยู่เด่นๆ ด้านๆ อะไรที่ขวางต่อวัดต่อวาต่ออรรถต่อธรรมอย่านำเข้ามา เช่นแก้อี้แก้อี้ใครเอาเข้ามา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยแก้อี้หรือ เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ ตรัสรู้ด้วยฟูกด้วยหมอนที่หลับที่นอนสวยๆ งามๆ นอนหลับครอกๆ ตะวันเที่ยงก็ไม่ตื่นนั้นหรือเป็นของดีของดี ไปที่ไหนมีแต่เรื่องร่างกายออกหน้า ความสุขเพื่อกายๆ ความสุขเพื่อหัวใจไม่มี ทำอะไรมีแต่เรื่องวัตถุออกหน้าๆ เราสลดสังเวชนะ กัดขวางไว้ขนาดไหนมันก็ไหลเข้ามาๆ ธรรมท่านพอดี ท่านไม่ได้ยุ่งกับสิ่งภายนอก เอามาปรนปรือหาอะไรร่างกาย

ที่นอนหมอนมุ้ง ที่อยู่ที่กินอะไรให้ตีหมดกับร่างกาย แต่ใจจะเป็นยังไงไม่สนใจนี้ละเสียตรงนี้ผู้ปฏิบัติ ส่วนโลกไม่ต้องพูดแหละเขามีอย่างนั้นเป็นพื้นฐานของเขา ส่วนธรรมผู้ปฏิบัติธรรมไม่ควรจะเอาวัตถุต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องของธาตุของขันธ์ของร่างกายเข้ามาเหยียบธรรม กายนอนหลับสบายละดี อะไรก็ดีๆ เมื่อวานนี้เห็นใครเอาแก้อี้หวายแก้อี้หวายมา เรบอกให้เอาไปเข้าป่ามันยังอยู่นั้น จะเอาไปไหนเอาไปเสีย หรือจะไปเผาไฟก็เผาเสีย พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสรู้กับสิ่งเหล่านี้ เหล่านี้ไม่มีค่านะ เป็นภัยต่อการภาวนาให้ลึมนเนื้อลึมตัว การเป็นอยู่หลับนอนสะดวกสบายเท่าไรยิ่งชี้เกียจนักภาวนา วัดนี้จึงไม่ให้มี แก้อี้แก้อี้เอามาหาอะไร

ท่านอยู่ตามสภาพของท่านพอดีบพอดีนี่เหมาะแล้ว เป็นธรรมแล้ว มีค่ามากแล้ว สิ่งเหล่านั้นมีค่าอะไร จะมาเหยียบธรรมต่างหาก อะไรก็สะดวกกายๆ หาเข้ามาปรนปรือล้นวัดล้นวาสิ่งที่ไม่เป็นทำนั้นนะ สิ่งส่งเสริมกิเลสมันหากชนเข้ามาๆ มองไม่ทันนะ วัดนี้เหมือนกันมันล้นเข้ามา ตีออกๆ เอามาต่อหน้าให้เอากลับคืนต่อหน้า ไม่เอา เช่นพวกแก้อี้พวกโตะพวกอะไร ที่นอนหมอนมุ้งพวกฟูกพวกอะไรที่ว่าสวยๆ งามๆ หรือดีๆ ให้ป่าเข้าป่าเรบอกอย่างนี้เลย นี้ละพวกข้าศึกของธรรมคือเหล่านี้เองจะเป็นอะไรไป ผู้ปฏิบัติธรรมท่านไม่สนใจ อยู่ที่ไหนนอนที่ไหนหลับที่ไหนได้ กินอะไรกินได้หมด

ใช้อะไรใช้ได้หมด นี่คือนักผู้มั่งอรรถมั่งธรรม ท่านถือธรรมเป็นหลักเกณฑ์ สิ่งเหล่านั้นเป็น
ข้าศึกต่างหาก ถ้าปรนปรี้อมากๆ เข้ามาแล้วหมด เรื่องทางด้านจิตใจจะไม่มี มันแฝง
เข้ามาๆ นำทุเรศนะ

นี่พยายามกันทางเอาไว้ มันก็ล้นเข้ามาๆ ส่วนมากมักจะทำ เช่นการก่อสร้าง
ยุ่งนั่นยุ่งนี่ จะทำเวลาเราไม่อยู่ เวลาเราอยู่ทำไม่ได้เดี่ยวหน้าผากมันแตก ตีกบาลเอาละ
ซี อะไรเลิศยิ่งกว่าธรรม ดูหัวใจให้ตีซี ดูหัวใจตลอดเวลา สติฟาดเข้าไปๆ ตัวยุ่งอยู่ที่
หัวใจ พอตัวยุ่งขาดสะบั้นไปหมดแล้ว อยู่ไหนสบายหมด ไม่ได้ยุ่งนะ ได้อะไรกินอะไร
สบายหมด นอนอย่างไรสบายหมด ธรรมท่านเป็นอย่างนั้น ใ้อไม่พอๆ มีแต่กิเลสทั้งนั้น
อันนั้นก็ไม่ได้พอ อันนี้ไม่ได้พอ อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ดีเรื่องกิเลส เรื่องธรรมไม่เห็นว่าจะ
ปรนปรี้อเหลือเกินเรื่องร่างกาย อยากให้ตีบให้ตีทุกอย่าง ให้อยู่สะดวกสบายร่างกาย
หัวใจเป็นไฟ กิเลสเผาอยู่ไหนทำไมไม่ดู นั่นละท่านผู้ปฏิบัติ

เห็นไหมศีล ๘ ท่านแสดงไว้ว่า อจจาสยนา มหาสยนา เวรมณี ลิกขาปทํ สมาธิ
ยามิ ไม่ให้หลับให้นอนที่นอนอันสูงและใหญ่ ภายในยึดด้วยนุ่นและสำลี เห็นไหม นั่น
มันหมูนอน นอนอย่างนั้น ถ้าผู้มีศีลมีธรรมนอนไม่นอนอย่างนั้น นอนแบบผู้มีศีลมี
ธรรมสบายหมด ใ้อพวกหมูนอนทานอนอย่างนั้นละ เห็นไหมพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ
ไว้ มันทำเป็นความเพลิน เห็นการหลับการนอนดีกว่าธรรมไปหมด ธรรมเลยก้าวไม่
ออก อะไรก็เพื่อกายๆ อยู่ดีกินดี หลับนอนดี ส่วนไฟเผาหัวใจอยู่นั้น มันไม่สนใจ นี่ละ
มันนำทุเรศนะ

นี่ปฏิบัติมาไม่พูดเฉยๆ มันเป็นอยู่ในใจนี่ มันคั่นกับอะไรโลกอันนี้ ดูอะไรปั๊บๆ
มันจับปั๊บๆ ทะลุไปเลยๆ เป็นเหมือนคนไข้ ฉะ พุดออกไปดีไม่ดีเขาหาว่าบ้า พุด
ออกไปเป็นบางประโยค เขาจะโกยโทษใส่เขา ทั้งๆ ที่ทางนี้เป็นธรรม เขาได้รับธรรมไม่ได้
รับได้แต่โทษก็เป็นโทษไปหมด จึงหุหนวกตาบอด เป็นเหมือนคนไข้ ไปที่ไหนดูเอาๆ
แม้อยู่ในวงวัดของเรา ควรจะพุดเราก็พุดละซี ไม่พุดได้อย่างไร เราได้รับผิดชอบทั่วทั้งวัด
เราต้องแนะ อย่าเห็นวัดดูดีกว่าธรรมนะ อยู่อย่างไรอยู่ได้ อย่าหามาปรนปรี้อนักนะ
ร่างกาย ปรนปรี้อหาอะไร ไม่มีในธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้ปรนปรี้อส่วน
ร่างกาย ที่หลับที่นอน ที่อยู่ที่กิน ที่อะไรให้หุหุราฟุฟุฟา ไม่มีในธรรม มีแต่กิเลส แฝงขึ้น
มาแล้วกลายเป็นใหญ่เวลานี้

อะไรไม่หุหุราไม่ใช้ธรรมแล้วเดี๋ยวนี้ นั่นละกิเลส เวลามันหุหุราขึ้นมามากๆ
มันเหยียบหัวธรรม ปฏิเสธธรรมว่าไม่มี ไม่ใช้ธรรม สิ่งที่เป็นธรรมคือกิเลสทั้งกองๆ
อะไรจึงปรนปรี้อกันแต่เรื่องกิเลส ร่างกายนี้แหม ทะนุถนอมเอามากทีเดียว ไม่ให้อะไร
แตะได้แหละ การอยู่ก็อันนี้ไม่อร่อย อันนั้นไม่อร่อย หามาให้อร่อย ให้อร่อยล้นอร่อย

ปาก ธรรมเผ็ดร้อนขนาดไหน กิเลสเผาอยู่นั้นมันไม่ดูนะ การอยู่การกิน การหลับการนอน ปรนปรือกันให้พอๆ มีแต่เรื่องกิเลสทั้งนั้น พุดแล้วสลดสังเวช

ผู้ที่ประสงค์ธรรมในใจ ท่านไม่ยุ่งกับสิ่งเหล่านี้ ยิ่งมีธรรมภายในใจ ตั้งแต่ความสงบร่มเย็นขึ้นไปเรื่อยๆ แล้ว ท่านจะปิดหมดสิ่งเหล่านี้ จนกระทั่งถึงขั้นพอดี อะไรขัดกับธรรมรู้หมด เมื่อธรรมเป็นของพอดี พอดีอย่างเลิศเลอนะไม่ใช่พอดีธรรมดา มันมาขัดกับธรรมอะไรๆ ปิดออกๆ ทันที่ๆ อันนี้ไอ้สิ่งที่ขวางธรรม โลกชอบ เพราะเป็นโลก กิเลสชอบอย่างนั้น เรื่องธรรมกิเลสไม่ชอบ ผู้ปฏิบัติธรรมก็หลงกลกิเลส กิเลสไม่พาชอบก็ไม่ชอบ จึงปรนปรือแต่เรื่องร่างกาย ปรนปรือเอาเหลือประมาณ จิตใจแห้งผากๆ เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ ด้วยการชำระสะสางกิเลสที่อยู่ในจิตให้เบาบางไปบ้าง แต่เจ้าของไม่สนใจ พากันพิจารณานะ

เทศน์ก็ยากลำบากเดี๋ยวนี้ เห็นไหมล่ะ แก่แล้ว พุดนี้เสียงมันลั่นออกทางหู ก็ทนเอาทนพุด ให้ผู้ฟังทั้งหลายพิจารณา ใจนี้เลิศเลอสุดยอด ขออบรมให้ดี ใจเดี๋ยวนี้ถูกเหยียบย่ำทำลายด้วยอำนาจของกิเลส มีแต่กิเลสเลิศเลอในหัวใจสัตว์ หลงไปตามกิเลส ไม่มีใครระลึกได้รู้เนื้อรู้ตัวนะ ท่านผู้รู้ธรรมเห็นธรรม ถ้าจะพุดภาษาโลก ท่านหัวเราะวันยังค่ำ หัวเราะโลกที่มันเป็นบ้ำกันทั่วโลกดินแดน แต่ธรรมท่านจะไปว่าอะไร ธรรมจะไปกระทบกระเทือนใคร รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น เฉยอยู่อย่างนั้น ถ้าใครเข้ามาเกี่ยวข้อง ควรแนะนำสั่งสอนหนักเบาอย่างน้อยท่านก็สอนไป ถ้าใครไม่มาเกี่ยว ท่านก็ไม่สนใจ เพราะท่านพอแล้วในธรรม พอธรรมในหัวใจแล้ว

พากันตั้งใจปฏิบัติ อย่าปรนปรือนักนะร่างกาย ไปที่ใดปรนปรือเหลือประมาณ อันนั้นไม่ดี อันนี้ไม่ดีไปละ มานี้จะเอาโลกเข้ามาเหยียบหัวธรรม เอาเรื่องวัตถุภายนอกเข้ามาเหยียบหัวธรรมต่อไปนี้ เดี่ยวนี้มันเป็นแล้ว เห็นอยู่แล้ว จะเอาวัตถุเป็นเรื่องของกิเลสมาเหยียบหัวผู้ปฏิบัติธรรมให้หลงเหลือไปตามๆ กันหมด ให้พากันจำ

อ้อ เลอะเทอะมากวัดป่าบ้านตาด เวลานี้เลอะเทอะมากที่สุด สำหรับพระเราก็ไม่ได้ต้องตีท่าน ท่านดีตลอดพระนะ ส่วนทางด้านในละซี มาจากแบบอะไร โลกไหนต่อโลกไหน ทิศใดทางใดไม่รู้เข้ามาผสมกัน ทั้งตดทั้งซี้ผสมกันแล้วก็ป่วนเป็นถนหมดเลย ไม่มีอะไรเป็นขึ้นดี อยู่อย่างไร บางรายมาอยู่มากินมานอนเฉยๆ ก็มีเยอะอยู่ในนั้นนะ มันไม่สนใจในอรรถในธรรมนะ จากนั้นทะเลาะกันก็มี แต่มันไม่ได้แสดงมาถึงเรา เพราะเหตุไร ถ้าแสดงมาถึงเราเรื่องทะเลาะแล้วจะได้ออกทันที เราไม่ชำระ ถ้าลงได้ทะเลาะกันแล้ว ขึ้นขึ้นสุดยอดแล้ว เอาไว้ไม่ได้แล้ว ตัดทันที เอาออกทันที เพราะฉะนั้นจึงไม่กล้าแสดงให้เราเห็นละซี เห็นก็เอาจริงเอาจัง เอาละวันนี้พอพอสมควรแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz